

ses, autònoms i particulars que dediquen diners, temps i treball a tirar endavant o, simplement, a alegrar el confinament a d'altres persones.

Renúncies i esperances | Parlem de gent que fabrica mascaretes; que elabora flors de paper per a un Sant Jordi que no ha pogut matar el drac però que hem viscut per dins; que envia imatges dels carrers oníricament deserts, com la Girona antiga, on surten herbes a les escales de la Catedral en un intent heroic de fer realitat el Temps de Flors o d'encatificar una Setmana Santa de recolliment forçat; gent que continua fent funcionar el Banc dels Aliments..., i que espera veure el final d'aquest malson produït per un coronavirus que, per més inri, encara no tenim clar ni com denominar. Segons el filòleg Jordi Badia, si ens referim al *bitxo*, hauríem de dir *coronavirus 2019* o *SARS-CoV-2*; i si parlem de la malaltia que provoca, doncs la *COVID-19*. Francament, m'importa ben poc com es vulgui anomenar aquest ARN fastigós, tot i que la meua feina és precisament tenir cura del llenguatge. A mi, com a tots vostès, només m'interessa posar nom i cara a totes aquelles persones que ens ajudaran a eliminar-lo a còpia d'esforç, seny, solidaritat i afecte.

>> Els jardins dels Alemanys, al Barri Vell gironí: temps de confinament.

EL PLA DE L'ESTANY

Text i foto > XAVI XARGAY

En temps de coronavirus | Hem vist el món per un quadrat o un rectangle: finestra, finestral, balcó, televisió, ordinador, tauleta, mòbil. I a través dels llibres. Hem après que les unitats, a les

xifres dels governs, són importantíssimes, perquè, qui més qui menys, ha conegut una d'aquestes unitats i li ha posat nom i cara i gestos i mirades. Hem donat un nou sentit a l'antiga sentència segons la qual naixem sols i morim sols. Ens hem irritat amb les capacitats ambíbies i reptants dels polítics i les seves opinions. Ens hem rentat com mai no ho havíem fet. I ens hem sentit miraculosament afortunats de no formar part, ni nosaltres ni els nostres familiars més propers, de les estadístiques. Des de les finestres que m'emmarcaven el món, he vist la Mare de Déu del Mont enfarinada de neu i els camps tenyint-se de requadres grocs amb les flors dels naps. Des de la pantalla de l'ordinador, he pogut escoltar les composicions que penja cada dia en Paco Viciano al seu blog o les aportacions dels grups Morgat Morgat i Germà Negre, i del músic Xavier de Palau. He lamentat que el Liceu hagi hagut de cancel·lar l'estrena de l'òpera de Viciano. He llegit els haikus de confinament que comparteix en J. N. Santaclàudia (el confinament mètric i estilístic dins el confinament vital), o els textos i imatges de Jaume Geli. M'ha sorprès veure com l'alcalde de Sant Miquel de Campmajor recupera un personatge que havia creat molts anys enrere, el pallasso Carbassó, i diverteix els nens del poble telemàticament. He mirat el teatre enllaunat que ofereix Cultura Banyoles, representacions fetes al Teatre, com ara la darrera versió de *L'Ecce-Homo* o *Passió de Banyoles*. I he fet vells i nous amics des dels llibres. I he sentit que la sèrie *Years and Years* és més propera a la realitat que distòpica. I, fart de tant tancament i de tants de requadres, em dic que soc afortunat, que no formo part del 25 % de treballadors afectats pels ERTO a la comarca, que ningú proper a mi no ha vist les formes quadrades d'un llit d'hospital, d'una mampara de separació, de les mascaretes de qui treballa per salvar-nos la vida, d'un taüt ni d'un nínxol.

>> El compositor Paco Viciano en una imatge captada a YouTube.

LA SELVA

Text > JOAN DOMÈNECH

Blanes: la Ruta Ruyra | Aquest atractiu cultural el va inaugurar el president de la Generalitat el 15 de febrer d'enguany. L'Ajuntament ha editat cinc-cents llibrets en català, a més de mil tríptics en quatre idiomes, que permeten seguir aquest passeig dedicat a l'escriptor Joaquim Ruyra (1858-1939). Consta de quinze punts senyalitzats, escenaris de la seva pròpia vida o de la ubicació d'algunes creacions literàries. Aquests llocs són la roca de sa Palomera, el racó de s'Auguer, Can Creus (la casa on va viure), la mar, els *americanos*, els banyes, les drassanes (al passeig Marítim), el monument a l'escriptor (amb la figura del seu imaginari fra Sadurní dels Ocells), el molí, la punta de Santa Anna, el Convent, sa Forcanera, el jardí botànic Pinya de Rosa, la rambla de Joaquim Ruyra, la placa també del carrer referida a «El Verdaguer de la prosa», la muntanya de Sant Joan, el cementiri (on està enterrat) i el santuari del Vilar.

Lloret de Mar: capitalitat i bàsquet | La Fundació Catalana de l'Esport va nominar enguany la ciutat Capital de l'Esport, després que l'any anterior ho fos Calella. L'objectiu és impulsar l'esport de base, l'adaptat i la igualtat de gènere en aquest món. Malgrat que el coronavirus ha desvirtuat projectes interessants, alguns dels quals vinculats a l'Any del Turisme Esportiu declarat per l'Agència Catalana del Turisme, no hi ha dubte que es vol aprofitar la nominació per potenciar la vocació esportiva del municipi, i encara queda temps per portar a terme alguns esdeveniments de primer nivell. A Lloret hi ha quaranta-sis entitats esportives amb un total de 2.486 llicències. Per fruit de les instal·lacions que té el municipi, l'any passat van visitar la vila 61.229 persones, entre practicants i acompanyants. Tres mil ciclistes van tenir la ciutat com a base de la seva estada i també hi va haver 446 esdeveniments lligats a l'esport. Per si no n'hi hagués prou, el Club Bàsquet Unificat Lloret celebra enguany els cinquanta anys d'existència i agrupa dues-centes llicències, amb seccions masculines i femenines i de totes les edats.